

اداره خانی :

فلسفه بخش بازار میانه خاندان ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستووولوس د. خریسیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ

Κάποιος αναγνώστης τοῦ *Παιδικῶ* μᾶς εἶχε γράψει νὰ τοῦ συστήσωμεν ποῖα βιβλία πρέπει νὰ διαβάσῃ σχετικῶς μὲ τοὺς τρόπους τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ συνεργάτις μας δ. Εἰρήνη εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ ὑπέδειξε δύο βιβλία καὶ ὁ ἀναγνώστης μας πιστεύω, ὅτι ἱκανοποιήθη.

Τὸ πρᾶγμα, ὡς βλέπετε, τελειώνει ἐδῶ καὶ ὁμως αὐτὸ τὸ γεγονός μοῦθ διδὲν ἀφορμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ μερικὰς σκέψεις μου σχετικῶς μὲ τοὺς τρόπους τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ζεύρωμεν καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν ὅλοι μας.

Ἐν πρώτοις, ὑπάρχει ἰδέα, ὅτι τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται *κοινωνικά ἄτομα*, παρὰ ὅταν μεγαλώσωσιν. Ἐχῶ ἀντίθετο γνῶμην :

Καὶ τὰ παιδιά, καθὼς ὅλοι, ἀποτελοῦν μίαν κοινωνικὴν τάξιν, ἡ ὁποία μάλιστα ἔχει διπλὰς σχέσεις, πρῶτον μὲν πρὸς τὰ μέλη, τὰ ὁποία τὴν ἀποτελοῦν, καὶ δευτέρον πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν μεγαλειτέρων.

Ὅστε — καὶ πιστεύω, ὅτι καὶ σεῖς συμφωνεῖτε μαζί μου — καὶ σεῖς ἀποτελεῖτε κοινωνικά πρόσωπα, μέλη μιᾶς κοινωνικῆς τάξεως, τῆς τάξεως τῶν παιδιῶν, καὶ συνεπῶς ἐρχεσθε εἰς σχέσεις μετὰ τῶν σῶν, συνομιλεῖτε, ἀποτελεῖτε ὀμίλους, συναναστρέφεσθε, συνεργάζεσθε καὶ συνδιασκεδάζετε, κάμνετε δηλαδὴ σχεδὸν ὅλα,

ὅσα κάμνουν οἱ μεγάλοι, οἱ γονεῖς σας, οἱ συγγενεῖς σας, οἱ γνωστοί σας.

Ἄλλὰ κάθε σχέσις πρέπει νὰ ἔχη τοὺς κανόνας, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν διευθύνουν· καθὼς κάθε κοινωνία ἔχει τὰ ἔθιμά της καὶ τοὺς τρόπους της, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἰδικὴ σας κοινωνία ὀφείλει νὰ ἔχη τὰ ἰδικά της.

Μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι ὀλίγα, ὅτι εἶναι ἀπλά· τὸναντίον μάλιστα, εἶναι πολὺ περίπλοκα καὶ ἀπαιτοῦν καὶ γνῶσιν αὐτῶν καὶ ἐξάσκησιν.

Πλὴν οἱ κανόνες αὗτοι εἶναι αὐθαίρετοι, εἶναι κατωμένοι ἔτσι κατὰ τὴν ἄν' ἐκείνους, ποῦ τοὺς ἐδημιούργησαν ; Νομίζετε, ὅτι εἶναι ἀπλῶς κάποια ἰδιοτροπία κάθενός μεγάλου ;

Ὅχι, ἀγαπητοί μου, ὄχι.

Ἐπάρχει εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κανόνας μία βᾶσις κοινὴ. Ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται, ὅτι αἱ διατάξεις καὶ οἱ νόμοι αὗτοι εἶναι ποικίλοι καὶ διάφοροι, ὅλοι μολαταῦτα ἔχουν ἓνα κοινὸν θεμέλιον. Ρίψατε ἓνα λιθάρι εἰς τὰ ἤρεμα νερά λίμνης ἢ θαλάσσης. Θὰ ἰδῆτε νὰ σχηματισθοῦν πάρα πολλοὶ κύκλοι. Ὁ ἓνας δὲ εἶναι μεγαλειτέρος τοῦ ἄλλου καὶ, ἐνφ' ὅ πρώτος εἶναι πολὺ περιωρισμένος, ὁ τελευταῖος δὲ εἶναι μὲ μίαν πολὺ μεγάλην περιφέρειαν, ἡ ὁποία δὲ χάνεται ἀπὸ τὸ μάτι σας. Καὶ ὁμως ὅλοι αὗτοι οἱ κύκλοι ἔχουν ἓνα σημεῖον κοινόν : τὸ κέντρον τῆς περιφέρειᾶς των, ὅλοι ἔχουν τὸ ἴδιον κέντρον, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μέρος, ὅπου ἔπεσε τὸ λιθάρι σας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς κανόνας τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ἐχουν ὅλα ἓν κοινὸν κέντρον καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ εὐγένεια.

Λοιπὸν, μὲ κοινὸν τὸ κέντρον καὶ τὴν βᾶσιν, τὴν εὐγένειαν, ἡ κοινωνία ἔχει οἰκοδομήσει ἐπ' αὐτῆς ὅλους τοὺς κανό-

νας καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τρόπων της. Ταῦτα σιηρίζονται εἰς ἓν ἀξίωμα : Πῶς νὰ μὴ προξενήσῃ τις ἐνόχλησιν εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν των οἱ τρόποι αὗτοι, διὰ νὰ γίνωνται μὲ ἀφέλειαν, μὲ ἀπλότητα καὶ μὲ φυσικότητα, διὰ νὰ ἐκτελοῦν μ' ἄλλους λόγους τὸν προορισμὸν των, πρέπει νὰ πηγάζουν ἀπὸ ἀληθινὴν εὐγένειαν καὶ νὰ μὴ εἶναι μόνον τόποι ξηροί.

Πολλάκις παρετηρήσατε ἴσως, ὅτι μερικοὶ πολὺ εὐγενεῖς κύριοι, καθ' ὅλα καθὼς πρέπει, σᾶς κουράζουν. Ζεῦρετε πῶς προέρχεται τὸ κούρασμα αὐτό ; διότι οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ὅτι κάμνουν, τὸ κάμνουν μηχανικῶς. Ὅμιλοῦν ὡς παπαγάλοι, κινουῦνται ὡς νευρόσπαστα, χωρὶς νὰ τοὺς λέγῃ τίποτε ἡ ψυχὴ των.

Πρέπει, λοιπὸν, παιδιά μου, νὰ ἀποκτήσετε *εὐγένειαν* φυσικὴν, ἀληθινὴν, ἀνυπόκριτον· ὅσον διὰ τοὺς κοινωνικοὺς τρόπους, αὐτοὺς εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ τοὺς μάθετε. Ὅσον διὰ τὸ *Παιδικόν*, τὸ ὁποῖον εἶναι φίλος σας ἀφωσιωμένος καὶ χρήσιμος, ἐρχεται νὰ σᾶς προσφέρῃ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ἀνέθεσεν εἰς μίαν συνεργάτιδά του νὰ σᾶς ἐκθέτῃ τακτικὰ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς εὐγενούς συμπεριφορᾶς, τὸ ανοῖξτε νιντε, καθὼς εἶναι καθιερωμένος ὁ ὅρος, τὰς συνηθείας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲ σᾶς χρησιμεύσωσιν, ὅταν δὲ πηγαίνετε εἰς τὰς ἐπισκέψεις, εἰς συναυλίαις, ὅταν συνοδεύετε ἢ συνοδεύεσθε, ὅταν λαμβάνετε μέρος εἰς γεύματα καὶ τὰ παρόμοια.

Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ καινοτομία τοῦ *Παιδικῶ* σας ;

ΦΘΙΒΟΣ

‘Ασ’ Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ’ Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
Εκδιδόμενον εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ; 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτερικόν » » » » » Φρ. 20

Δι’ ἑγγράφαι προσηλυσθῶνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΙΣΜΕΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗΝ ΣΑΗ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΕΩΣ

Εἰς τὸν λιμένα τοῦ εὐμορφου νησιοῦ ἐκεῖνο τὸ πρᾶτ’ ἐφθάνεν ἓνα ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔρριψεν ἐκεῖ τὴν ἀγκυράν του.

Ἐπιπλέον ἀπὸ ὀλίγον μετὰ τὴν μικράν του λέμβον ἐβγήκεν εἰς τὴν παραλίαν ἓνας μεγαλόσωμος ναυτικός μαζί με ἓνα παιδί δώδεκα ἔτων.

Ἦτο ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ μικρὸς ναυτοπαις τοῦ ἱστιοφόρου.

Ὁ πλοίαρχος εἶχε μαζί του καὶ ἓνα πανέρι φρέσκα ψάρια. Ἀφοῦ ἔδωσαν τὴν λέμβον εἰς τὴν παραλίαν, ὁ πλοίαρχος εἶπε:

— Κῶστα, ἀκου με, ἐγὼ θὰ πάρω τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ πάγω εἰς τὴν ἀγοράν. Ἴσως τὰ πουλήσω εἰς καλὴν τιμὴν καὶ τότε θ’ ἀγοράσω διάφορα χρήσιμα πράγματα διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου. Θὰ γυρίσωμε τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὸ δεξιόν. Σὺ εἶσαι ἐλεύθερος, ἔχεις τὴν ἄδειαν νὰ γυρίσης ἐδῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀρκεῖ νὰ βρεθῆς στὴν ὥρα σου.

— Μὴ σὰς μέλει, καπετάνιο, εἶπε τὸ παιδί.

Ἐχωρίσθησαν. Ὁ πλοίαρχος ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγοράν καὶ ὁ μικρὸς ἠκολούθησεν ἓνα ἄλλο δρόμον. Ὁ δρόμος αὐτὸς ὠδηγοῦσεν εἰς τὴν κεντρικὴν ἀγοράν τοῦ χωριοῦ, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας.

Κιτὰ σύμπτωσιν, τὸ νησί τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἐπανηγύριζεν. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας εἶχαν στηθῆ πολλά παραπήγματα μετὰ διάφορα ἐμπορεύματα, μετὰ γλυκύσματα ἀκὶ σὲ ἓνα μέρος εἶχαν στηθῆ ἀκόμη καὶ μερικὰ ἀλογάκια καὶ ἄλλα παιγνίδια διὰ τοὺς μικροὺς τοῦ νησιοῦ.

Θὰ ἐγίνοντο καὶ ἀγωνίσματα.

Πρῶτ’ ἀπ’ ὅλα θὰ ἐγίνετο δρόμος, ἔπειτα τρέξιμο μετὰ τὰ γαϊδουράκια καὶ ἔπειτα ἀναρρίχσεις ἐπάνω σὲ ἓνα ἰψηλὸ κοντάρι, τὸ

ὁποῖον εἶχαν ἐπίτηδες στήσει ἐκεῖ. Ὅποιο ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ νησιοῦ θ’ ἀνέβαινε ἔως στὴν ἐπάνω ἄκρην τοῦ κονταριοῦ, ἐκεῖνο θὰ ἔπαιρνε ὡς βραβεῖον ἓνα ὠραῖο κόκκινο μεταξωτὸ μανδῆλι καὶ μία λίρα.

Γύρω εἰς τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα εἶχαν μαζευθῆ πολλά παιδιά τοῦ νησιοῦ καὶ τὰ παρατηροῦσαν μετὰ περιέργειαν καὶ πόθον.

Ἐπλησίασε καὶ ὁ Κώστας, τὸ μικρὸ ναυτοπαιδο, καὶ τότε ἤκουσε νὰ μιλοῦν δύο παιδιά ἔμπροσθς στὸ κοντάρι τοῦ ἀγωνίσματος.

— Ἀπόψε θὰ ἀνέβω ἐγὼ εἰς τὸ κοντάρι, εἶπε τὸ ἓνα παιδί, ὁ Δημῶς, μετὰ υπερηφάνειαν· θὰ εἶμαι ὁ νικητής.

— Καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ ν’ ἀναβῶ, εἶπε τὸ ἄλλο παιδί, ὁ Πέτρος, τὸ ὁποῖον ἦτο μικρότερο καὶ πειὸ πτωχὸ ἀπὸ τὸ πρῶτον.

— Οὐφ καὶ σὺ! τί ἰδέα! καὶ τί νομίζεις, ὅτι θὰ μκορέσης; παρατήσέ το, σοὺ λέγω, καὶ θὰ κάμης καλλίτερα.

— Καὶ ὅταν νικήσης, τί θὰ κάμης τὸ βραβεῖον;

— Νά, τὸ μανδῆλι θὰ τὸ φορῶ στὸ λαιμό μου, τὴν λίρα θὰ τὴν φάγω γλυκύσματα. Σὺ τί ὄνειρεύεσαι νὰ κάμης;

— Ἄν νικήσω, τὸ μανδῆλι θὰ τὸ δώσω τὴν μικρὴν μου ἀδελφήν, ποῦ εἶναι ἀρρωστη καὶ θὰ πληρώσω τὸν ψωμᾶ, ποῦ τὸν χρεωστοῦμε ὀδόντα γρόσια καὶ μᾶς τὰ ζητούσε σήμερα μετὰ φωνές.

— Μὴ ὄνειρεύεσαι, ἀπήνησε τὸ υπερήφανο παιδί, γιὰτὶ δὲν θὰ νικήσης.

Ὁ Πέτρος λυπημένος ἀπεμακρύνθη. Ὁ Κώστας τὸν παρηκολούθησεν. Ἐπειτα τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ δὲν μοὶ λέγεις, φίλε, τί ὄρα θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα;

— Στάς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἀπήνησεν ὁ Πέτρος.

— Πάει καλά, θὰ εἶμαι ἐδῶ ἀκόμη, εἶπε ὁ Κώστας τὸσον χαμηλά, ὥσταν νὰ ὀμιλοῦσεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ Κώστας ἤρχισε νὰ κάμῃ περὶπατον. ἠκολούθησε τὸν δρόμον κατ’ εὐθείαν, ἐπέρασε τὸ χωριὸν καὶ εὐρέθη εἰς τὸ ἀμπέλια. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, ἐκάθησε καὶ ἔβγαλεν ὅ,τι εἶχε μαζί του, διὰ νὰ φάγῃ: ψωμί, λίγο κρέας, ἓνα αἶγόν.

Ὁ Κώστας δὲν ἦτο πλούσιον παιδί, δὲν εἶχε μάλιστα οὔτε χρήματα μαζί του, ἀλλὰ ἦτο εὐχαριστημένο.

Ἀφοῦ ἔφαγε μετὰ πολλὴν ὀρεξιν, ἡ ὁποία, ἄλλως τε, δὲν τοῦ ἔλλειπε ποτέ, ἐξηπλώθη καὶ ἐκοιμήθη ὀλίγον. Ἦτο πολὺ κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι, ἀφοῦ εἶχεν ἀγρυπνήσει ὅλην τὴν νύκτα, διότι τὸ χθεσινὸ βράδυ ἡ θάλασσα ἦτο ταραγμένη.

Ἀνεπαύθη, λοιπόν, καὶ πολὺ δικαίως, τὸ καλὸ ἐκεῖνο παιδί καὶ ὅταν ἐσηπώθη, ἤρχισε νὰ κατοβαλεῖ πρὸς τὸ χωριὸν. Ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποῦ ἐτελείωναν οἱ ἀγῶνες τοῦ δρόμου καὶ θὰ ἤρχιζε τὸ ἀγώνισμα τῆς ἀναρρίχσεως.

Ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ ἐξήγησε νῆ παρουσίασθον τὰ παιδιά, ποῦ θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸ ἀγώνισμα· παρουσιάσθησαν ὁ υπερήφανος Δημῶς καὶ ὁ πτωχὸς Πέτρος.

Ὁ πρῶτος ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει, ἐφθασεν ἔως στὸ μέσον τοῦ κονταριοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπέσθη ἡ ἀναπνοή του καὶ κατέπεσεν. Ὁ υπερήφανος εἶχε χάσει.

Ἦλθεν ἡ σειρά καὶ τοῦ ἄλλου· καὶ αὐτὸς ἐνῶ ἀνέβαινε σιγά-σιγά καὶ σταθερά, ἔπειτα τὸν ἀφήσαν αἱ δυνάμεις του, ἔχασε καὶ αὐτός.

Τότε παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον καὶ ὁ ναυτοπαις Κώστας.

— Ἐπιτρέπετε νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸ ἀγώνισμα;

— Μάλιστα, παιδί μου, τῷ ἀπήνησεν ὁ δήμαρχος.

Ὁ μικρὸς ναυτοπαις ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει· ἀνερχομένο μετὰ τόσην εὐκολίαν καὶ ταχύτητα! Εἰς δύο λεπτά ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κονταριοῦ καὶ ἐξεκρέμασεν ἀπ’ ἐκεῖ τὸ κόκκινο μανδῆλι.

— Εὐγε, εὐγε! ἐφώναζαν ὅλοι!

Τὰ χειροκροτήματα ὑπεδέχθησεν τὸν μικρὸν, ὅταν κατέβη, καὶ ὁ δήμαρχος, ἀφοῦ τὸν συνηγάρη, τὸν ἔδωκε τὴν λίρα.

Μὰ ὁ Κώστας, ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ βραβεῖα αὐτά, ἐφάνη, ὅτι κάποιον ἐζητοῦσε μέσα εἰς τὸ πλῆθος.

Τέλος βλέπει τὸν πτωχὸν μικρὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνετο λυπημένος καὶ τὸν σταματᾷ.

— Ἐσὲ ἐγύρευα τόσην ὥραν τώρα. Πάρε τὸ μανδῆλι νὰ τὸ δώσης εἰς τὴν ἀδελφή σου καὶ τὴν λίρα διὰ νὰ πληρώσῃς τὸν ψωμᾶ σου. Ἐγὼ γιὰ σὲ ἀγωνίσθηκα.

Καί, ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἔτρεξεν εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ πλοίαρχος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖόν του.

(Διασκευή)

ΤΙΜΟΣ ΔΗΜΙΟΥΧΟΣ

Η ΜΑΝΑ

Μάνα! ποῖος ἔχει μέσα τοῦ καρδιά ποικιλοχρῆμη, καρδιά, ποῦ ὁ ἀνθρωπινότερος παλμὸς νὰ τὴν χτυπῆ, καὶ δὲν εἰσέρει πῶς κἀνὶς στὴν γῆ, στὴν οἰκουμένη δὲν εἶναι σὺν τὴν μάνα μετὰ πᾶσι, ν’ ἀγαπᾷ;

Ποῖα ρέθα μοσχομύριστα καὶ κρῖνα μαγεμένα καὶ ὅσα ἀπ’ ἡ ἐνοῖς ραντίζετὸ στὸ βουδὸ μπροστὰ στὴν μάνα διὸ γυροῦν νικᾶ καὶ μακαρίνα, γιὰτὶ παρναί ἡ ἀγάπη των, τὸ μέρος τους τ’ ἀγνέ;

Μάνα — τοῦ Ναζωραίου μετ’ ἡ θεϊκῆς λατρίας καὶ τῆς γρυσῆς ἀγάπης Του ἡ ὑπερῆχη μορφή· μάνα — τὸ δάκρυ τὰχρᾶτο, ποῦ μόν’ ἡ Παναγία τοῦ σταυρωμένου Ἰέσου Της ραντίζετὸ τὴν πληγῆ.

Ὡ, αἰε, ποῦ μάνα ἔχει, τί θεσπεσιῶν κρατεῖτε κἀνὶς σας δὲν ἐγνώρισε, δὲν ἔμαθε κἀνὶς· μόνον αὐτὴν σὺν γάστῃ, μόν’ ἔτσι θεὸς ἰδὲτε τί θεὸς πῆ μάνα γλυκαίς ἀρραῖα δυστυχῆ!

Ἄλλ’ ὅχι, ὅχι, τὴν χρυσὴν μαυροῦ σας χαρῆς, μαζί μ’ αὐτὴν παρναίτε τὴν κούρη, τὴν ζωῆ, γιὰτὶ τὸ δολιχότερο, ποῦ μέσα μου κινεῖται, κἀνὶς δὲν εἶλω ἀπὸ σὲ κατὶ του νὰ τὸ πῆ.

ΘΕΟΚΛΗΣ ΜΑΝΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 363

Μὲ τὰ δίκτυα οἱ μικροὶ ἤρχισαν νὰ πιάνουν διάφορα πουλιὰ καὶ πολλῶν εἰδῶν κυνήγια.

Ὁ Δόνιφαν ἤθελεν ἐξ ἄλλου νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ μέρος τῆς νήσου, τὸ ὅποιον ἦτο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ τῆς Ζηλανδίας. Ἄλλ' ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν μέσα εἰς τὰ τέλματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐγίνοντο ἀπὸ τὰ νερά τῆς λίμνης καὶ ἀπὸ τὰ νερά τῆς θαλάσσης.

Ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Βέμπ συνέλαβον ἐπίσης καὶ μερικὰ ζῷα, παρόμοια πρὸς λαγούς, τὰ ὅποια, καθὼς ἐκείνοι, ἔτρεχαν πολὺ. Βεβκίως, ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὰ πιάνουν, τόσο πολὺ ταχύποδα ἦσαν, ἂν καὶ ἐβούλητο τοὺς κυνηγούς μας ὁ πιστὸς Φάν. Ἐν τούτοις, αὐτοὶ ἔκαμα ἕνα ἐπιτυχημένον σχέδιον: ἔταν τὰ ζῷα ταῦτα εὐρίσκοντο εἰς τὴν φωλεάν των, τὰ παιδιὰ ἀπ' ἐξω ἐσφύριζαν ἑλαφρὰ καὶ τότε τὰ ζῷα ἐκείνα ἐβγαίναν εἰς τὴν τρύπαν τῆς φωλεᾶς των καὶ ἐκεῖ ἐπιάνοντο.

Ἄλλὰ καὶ τὸ φάρμακον δὲν ἔμειναν ὀπίσω ἀπὸ τὰ παιδιὰ: ὅσα τὰ ἀγαποῦσαν, ἀπήγαγαν αἷτα εἰς τὸν ποταμὸν, αἷτα εἰς τῆς λίμνης τὴν ἀκτὴν καὶ ἐπιάναν εὐδαίρως φάρια, τὰ ὅποια ὁ Μόκο ἔφηνε μὲ ὅσους τρόπους εἰξευρε.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ σύστασιν τοῦ Γόρδων, ὁ Βάξτερ ἤρχισε νὰ κάμῃ τόξον μὲ δυνατὰ ξύλα, τὰ ἄκρα τῶν ὀπείων ἔταν μὲ λάστιχον, ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε τὸ Σλοθγκι. Εἰς τὰ τόξα ἐκείνα ἐθαζάν ξύλινα βέλη, τὰ ὅποια εἰς τὸ ἄκρον των εἶχαν ἕνα μύτερὸν καρφί.

Μ' αὐτὰ, λοιπὸν, τὰ ἀρχαῖα ὄπλα ἤρχισαν νὰ κυνηγοῦν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἐξέδουσις τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν σφαιρῶν. Ἄλλ' ἂν καὶ ὁ Γόρδων ἐφαίνετο πάντοτε προσεκτικὸς νὰ μὴ ἐξοδεύωνται τὰ πολεμφοδία, μολεταῦτα ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν ἐξ αἰτίας μιᾶς περιστάσεως, ἣ ὅποια παρουσιάσθη.

Μίαν ἡμέραν, τὴν 7 Δεκεμβρίου, ὁ Δόνιφαν ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν Γόρδωνα καὶ τοῦ εἶπε:

— Γόρδων, μὰς ἀπειλοῦν τοσκάλια καὶ ἀλώπεκες. Ἐρχονται κατὰ ἑμάδας τὴν νύκτα καὶ καταστρέφουν γύρω τὰς φωτεῖας μὰς ἀκόμη δὲν ἀφίνουν καὶ τὰ ζῷα νὰ πιάνομεν εἰς τὰς παγίδας μὰς. Πρέπει νὰ τὰ καταστρέψομεν μὴ καὶ καλῆ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιάνομεν τὰ τοσκάλια καὶ τὰς ἀλώπεκας μὲ δίκτυα; εἶπεν ὁ Γόρδων, πάντοτε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ οἰκονομίαν εἰς τὰ πολεμφοδία.

— Παγίδας; δίκτυα; ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν μὲ μίαν περιφρόνησιν διὰ τὰ χυδαῖα ἐκείνα μέσα τοῦ κυνηγίου. Ὅχι, φίλε μου! αἱ ἀλώπεκες τοὺλάχιστον εἶναι πολὺ ἐξυπνα ζῷα καὶ δὲν πιάνονται εὐκόλῃ μὲ δίκτυα.

ἂν δὲν τὰ κυνηγήσωμεν, ἐξάπαντος μὴ νύκτα θὰ μὰς καταστρέψουν τὸν ὄρνιθόν μὰς καὶ τότε θὰ εἶναι ἀργά.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων, σὰς παραχωρῶ μερικὰς δωδεκάδας φυσίγγια. Ἄλλὰ προσέξτε νὰ κτυπᾶτε στὰ γερά.

— Καλὰ, Γόρδων, μείνε ἡσυχος. Τὴν ἐρχομένην νύκτα θὰ καιροφυλακτήσωμεν τὸ πέρασμα τῶν ζῶων κούτων καὶ θὰ κάμωμεν τέτοιαν σφαιγγὴν, ὅστε δὲν θὰ ξαναφανοῦν παιὰ!

Αὕτῃ ἡ καταστροφὴ ἦτο ἀπαραίτητος. Αἱ ἀλώπεκες τῶν μερῶν ἐκεῖνων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶναι πλέον πανοῦργοι ἀπὸ τὰς ἀλώπεκας τῆς Εὐρώπης, προξενοῦν δὲ μεγάλης καταστροφάς.

Ὅταν ἦλθεν ἡ νύκτα, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ, ὁ Βάξτερ, ὁ Βέμπ, ὁ Κρόξ καὶ ὁ Σερδὴς ἐκάθησαν καὶ ἐκαιροφυλάκτησαν εἰς ἕνα κατάλληλον μέρος. Δὲν προσεκάλεσαν τὸν Φάν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ κυνήγι ἐκεῖνο, διότι θὰ ἐμπόδιζε τὸ κυνήγι, ἀντὶ νὰ τὸ ὠρελήσῃ.

Ἦτο ἑνδεκάτῃ ἡ ὥρα, ὅτε ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ σύντροφοί ἔλαβον τὰς θέσεις των. Ἡ νύκτα ἦτο σκοτεινὴ. Μία βαθεῖα σιγὴ ἐπακράτει. Δὲν ἐφύσα διόλου ἀνεμος.

Ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα ὁ Δόνιφαν εἰδοποίησε τοὺς συντρόφους του, ὅτι ἡ συμμορία τῶν ζῶων ἐβῆσαν. Θὰ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ των, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λίμνην νὰ πιῇ νερό.

Οἱ κυνηγοὶ ἐπερίμεναν μὲ πολλὴν ἀνοσημονησίαν νὰ μαζευθοῦν κάμμιὰ εἰκοσαριὰ ζῷα πρὸς τοῦτο ἐπερίμενον ὀλίγον, διότι τὰ τετράποδα ἐπροχώρουν μὲ περίσκεψιν, ὥσάν νὰ προησθάνοντο τὸν κίνδυνον.

Αἰφνης εἰς ἕν σημεῖον τοῦ Δόνιφαν πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν καὶ ὅλοι ἐπέτυχον. Πάντα ἡ ἐξ ἀλώπεκας ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνθ' αἱ ἄλλαι ὡς τραλλαὶ ἐπηβοῦσαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Εἶχον αἱ περισσώτεραι πληγῶσθι θανατώσιμας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἑδρον κάμμιὰ δεκαεὶ ζῷα, ξαπλωμένα μεταξὺ τῶν θάμνων. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κυνήγι αὐτὸ διήρκεσε τρεῖς συνεχεῖς νύκτας, ἡ μικρὰ ἀποικία ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους ἐκείνας ἐπισκέψεις, αἱ ὅποια ἀπειλοῦσαν τὰ πουλιὰ τοῦ ὄρνιθῶνος.

Ἐπὶ πλέον ἐκέρδησαν καὶ κάμμιὰ πανηγυρικὰ δέματα, τὰ ὅποια θὰ ἐχρησιμεποιούοντο εἰτε ὡς ἐνδύματα εἰτε ὡς τάπητας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐστόλιζε κάπως τὸ σπήλαιον.

Τὴν 15 Δεκεμβρίου μεγάλη ἐκδρομὴ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σλοθγκι. Ὁ καιρὸς ἦτο πελὺ ὠραῖος ὁ Γόρδων ἀπεφάσισεν, ὅπως εἰς τὰ παιδιὰ λάβουν μέρος, τὴν ἀπόφασιν δὲ αὐτὴν τὰ μικρότερα παιδιὰ τὴν ὀπεδέχθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἂν ἐφραυγον τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν αὐτὴν, θὰ κατώρθωναν νὰ ἐπιστρέψουν προτοῦ φθῆσθαι ἡ νύκτα. Ἐὰν συνέβαινε κάποια καθυστέρησις, θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ διενυκτερεύσουν κάτω ἀπὸ τὰ ἐνδρα.

(ἀναλυσθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Πῶς τὸ ὄστρεον μαρμαριάζει τὸ μαργαριτάρι;

Τὸ ὄστρεον μὲ τὸ ρικνὸν καὶ τραχὺ κάλυμμά του καὶ τὴν μαλακὴν καὶ γλοιώδη σάρκα του δὲν εἶναι βέβαια διόλου ὠραῖον ζῷον· ἐν τούτοις, μὰς εἶδει ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου: τὸ μαργαριτάρι, τὴν μικρὰν ἐκείνην λαμπρὰν σφαιραν, ἣ ὅποια μὰς κάμνει τόσα ὠραῖα κοσμήματα.

Πῶς ὅμως τὸ ὄστρεον κάμνει τὰ μαργαριτάρια; Τὰ κατασκευάζει μὲ ἕνα πολὺ παράδοξον τρόπον.

Ὅταν τὸ ὄστρεον εἶναι ἀκόμη πολὺ μικρὸν, πλανᾶται ὅπου τύχει ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τότε δὲν ἔχει κέλυφος καὶ εἶναι μόνον μία ὀσεία μαλακὴ. Μετ' ὀλίγον τὸ κέλυφος τοῦ ἀρχίζει νὰ γίνεταί, καὶ τότε τὸ ὄστρεον εἶναι πλέον βαρὺ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιπλέῃ. Βυθίζεται, λοιπὸν, καὶ πίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

Ἐκεῖ τὸ ὄστρεον ζῆ εὐτυχισμένον καὶ προσκολλάται εἰς βράχον ἢ εἰς ἄλλο στερεὸν σῶμα. Ἀνοίγει τὸ κέλυφος τοῦ καὶ ἀφίνει νὰ ἐμβῇ μέσα τοῦ τοῦ νεροῦ τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον παρέχει μικρὰ μόρια, ἀπὸ τὰ ὅποια τρέφεται τὸ ὄστρεον.

Κάμμιὰ φορὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ ὄστρεον πράγματα ἀχρηστὰ καὶ βλαβερά μάλιστα εἰς αὐτό, καθὼς ἕνας κόκκος ἄμμου ἢ ἀγὸς ψαριοῦ· τὸ δυστυχισμένο τότε ὄστρεον, τὸ ὅποιον δὲν κινεῖται, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν του, δι' αὐτὸ κάμνει κατὰ ἄλλο: χύνει ἕνα ὕγρον ἰδιαιτέρον, τὸ ὅποιον κινεῖται καὶ περικλείει τὸν ἄμμον ἢ τὸ ἀγόν, τὸ δὲ ὕγρον αὐτὸ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀφάνει μὲ τὴν προσθήκην καὶ ἄλλου ὕγρου, ἔπειτα σκληρύνεται καὶ σχηματίζει ἕνα σφαιρίδιον λεπτὸν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μαργαριτάρι.

Τὰ ὄστρακα τὰ μαζεύουν διὰ τὰ πολύτιμα μαργαριτάρια των μὲ δούτικα καὶ μὲ μηχανήματα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν θαλάσσεων. Τὰ καλλίτερα μαργαριτάρια ἔχουν τὰ ὄστρακα, ποὺ εἶναι εἰς τὰς θαλάσσεως τῆς Αὐστραλίας, τῆς Νέας Γουινέας, τῆς Βόρνεου, τῶν Φιλιππίνων καὶ τῆς Καυλάνης.

— Διὰ τί βλέπομεν τὰ βουνὰ καθαρῶτερον, ὅταν πρόκειται νὰ βρέξῃ;

Ἡ διαύγια τοῦ ἀέρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὕγρασίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλῃ τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅσον περισσότερο ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι κορεσμένη, τόσο καὶ περισσότερο καθαρὰ θὰ βλέπετε τὰ ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα καὶ ὁ ὄγκος ἐφαίνοντο ἀκαθόριστα εἰς τὸν καλὸν καιρὸν ἐξ αἰτίας τῆς ἀπομακρύνσεως. Τοῦτο ἐπαληθεύει διὰ τὰ βουνὰ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μεγάλα κτίρια, εἰμπορεῖ δὲ νὰ χρησιμοποιεῖσθαι ὡς πρηνωστικὸν τοῦ καιροῦ.

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΖΩΙΑ

Ο Ίππος.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ ἔτη, περίπου πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν, εἰς μέγας ἐρευνήτης, ὀνομαζόμενος Cortez, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν καὶ μὲ ἓνα μικρὸν στόλον ἐπῆγε καὶ κατέλαβε μίαν χώραν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ Μεξικόν.

Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς ἦσαν ἀρκετὰ εὐφυεῖς, διότι κατεσκευάζον ὠραία σπίτια, εἶχον κίσει ναοὺς ἀπὸ πέτρας καὶ κατεργάζοντο τὸν χρυσὸν καὶ ἔκαμνον ἀπ' αὐτὸν διάφορα κοσμήματα. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, πρᾶγμα περίεργον, οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ ἵππον ἢ ὄνον!

Ὅσες φορές ἐταξίδευον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας των, ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸ ταξίδιον μὲ τὰ πόδια, διότι δὲν εἶχον οὔτε ζῶα φορητά, οὔτε ζῶα, ποῦ νὰ τραβοῦν τὰ ἀμάξια. Δι' αὐτὸ, ὅταν τοὺς ἐπῆγαν ἐκεῖ τὰ ἄλογα, οἱ Μεξικανοὶ τὰ ἐθεώρησαν ὡς τὰ πλέον θαυμάσια ζῶα τοῦ κόσμου.

Φαντασθῆτε, φίλοι μου, τί θὰ ἦτο ἡ χώρα μας, ἂν δὲν εἶχομεν αὐτοὺς τοὺς καλοὺς μας φίλους, τὰ ἄλογα, τοὺς ὄνους, τοὺς ἡμίονους. Ἀπὸ ἑκτοντάδας καὶ χιλιάδας ἔτῶν ἐκτελοῦν τὸ καθήκον των καὶ ἐξυπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπον. Πρὶν ἀκόμη ἐπισηθῶν οἱ σιδηρόδρομοι καὶ τὰ αὐτοκίνητα, τὰ καλὰ αὐτὰ ζῶα, ὑπομονητικὰ καὶ δυνατά, μετέφερον τὰς πέτρας, διὰ νὰ κτισθοῦν τὰ σπίτια μας, τὸν σίδηρον καὶ τὸν χάλυβα, διὰ νὰ κατασκευασθοῦν τὰ μηχανήματα καὶ τὰ κάρβουνα διὰ τὰ καζάνια καὶ τὰ χυτήρια. Χωρὶς τὰ ζῶα αὐτά, ἡ χώρα μας δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ τόσο πλουσία, ὅσον εἶναι σήμερον.

Υπάρχουν καὶ σήμερον ἀκόμη χώραι εἰς τὴν γῆν, τὰς ὁποίας δὲν διασχίζουν σιδηρόδρομοι καὶ αὐτοκίνητα. Εἰς τὰ μέρη αὐτὰ οἱ ἵπποι, οἱ ἡμίονοι, οἱ ἐλέφαντες καὶ οἱ κάμηλοι ἐκτελοῦν τὴν μεταβίβασιν.

Κάμηλοι καὶ βούβαλοι.

Οἱ κάμηλοι εἶναι τὰ μόνα ζῶα, τὰ ὁποία εἰμποροῦν νὰ περάσουν μεγάλας ἐρήμους, γεμάτας ἀπὸ ἄμμον. Δυνατὰ σκυλιὰ καὶ σκληραγωγημένα εἶναι τὰ μόνα ζῶα, ποῦ εἰμποροῦν νὰ σύρουν ἔλκυστρα εἰς τὰς ἐρήμους.

Πρὸ πολλῶν, πάρα πολλῶν χρόνων, οἱ κάτοικοι τῶν Ἰνδιῶν κατῳρθώσαν νὰ ἐξημερώσουν τοὺς βουβάλους καὶ νὰ τοὺς γυμνάσουν νὰ σύρουν ἀμάξια βαρεῖα φορτωμένα ἢ νὰ φέρουν τὸν ὀδηγὸν των ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν των.

Ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μετέφερον τοὺς ἐξημερωμένους βουβάλους εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐν Ἰνδία καὶ ἐν Αἰγύπτῳ οἱ βούβαλοι ἐκτελοῦν ὅλα ὅσα εἰς τὴν χώραν μας ἐκτελοῦν οἱ ἵπποι.

Ὅταν οἱ βούβαλοι εἶναι ἀγριοὶ ἀκόμη, εἶναι φοβερὰ καὶ ἐπικίνδυνα ζῶα. Ὅταν ὁ βούβαλος πληγωθῇ, προσβάλλει μὲ ὀρμὴν τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸν λέοντα. Καὶ ἡ τίγρις ἀκόμη τὸν φοβεῖται. Ὁ ἀγριὸς βούβαλος εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ ἐξημερωμένον, ἀλλὰ

ὁ ἐξημερωμένος βούβαλος εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ βῶδι. Εἰμπορεῖ νὰ ἐργάζεται περισσότερον καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Εἶναι ζῶον πολὺ ἡμερον, ἀλλ' ἂν τὸ κακομεταχειρισθῇ κἀνεὶς, γίνεταί τισσον ἄγριον, ὅσον ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν του κατάστασιν.

Ἄν καὶ ἔχει καμπούραν εἰς τοὺς ὤμους, μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ τὸν συγχέωμεν μὲ τὸν βόνασον, ὁ ὁποῖος ζῆ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικῆν. Ὁ βόνασος εἶναι ἀγριὸς καθὼς οἱ βούβαλοι τοῦ Ἀκρωτηρίου. Τὰ ζῶα, περὶ τῶν ὁποίων σὰ ὁμιλῶ τώρα, εἶναι οἱ ἐξημερωμένοι βούβαλοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς κάλλιστοι φίλοι τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ πόδια τῶν ἐργατικῶν ζῶων.

Σχεδὸν ὅλα τὰ ζῶα, ποῦ ἐργάζονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἔχουν πέλματα πλατεῖα καὶ σκληρὰ μὲ πλατεῖς ὀνυχας. Δι' αὐτῶν κατορθώνουν καὶ εἰμποροῦν νὰ σηκώσουν μεγάλα βάρη, χωρὶς νὰ πληγῶνται τὰ πόδια των.

Ἄλλοτε, εἰς πολὺ ἀρχαίαν ἐποχὴν, τὰ ἄλογα εἶχαν πέντε δάκτυλα σὲ κάθε πόδι των, καθὼς ἔχομεν ἡμεῖς. Καὶ σήμερον ἀκόμη γεννῶνται ἀλογάκια μὲ περισσοτέρας ὀπλὰς εἰς κάθε των πόδι. Συνήθως ὅμως τὸ πόδι των καταλήγει εἰς μίαν σκληρὰν σπλήν, κάτω τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι καρφώνουν πέταλα, διὰ νὰ γίνῃ πειὸ δυνατὴ, διὰ νὰ ἀντέχῃ περισσότερον καὶ διὰ νὰ μὴ ἐμπήγῳνται τὰ χάλικια εἰς αὐτήν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΑΙΩΠΟΥ

ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Τὰ παλαιὰ ἐκείνα χρόνια, μὴ φορὰ κ' ἓνα καιρὸν, ἦταν ἄνθρωπος μέγας τὸ μυρμηγκὶ τὸ μικρὸ εἶχε ἀμύλια καὶ χωράρια, μὲ καὶ κάποιε κακὴ χεῖρ κ' ἔκλειε ἀπὸ τάλαντα τῶν γειτόνων τὸ σιτάρι. Μὰ ὁ Ζεὺς, ὅπου ποτὶ του τὸ κακὸ δὲν συγχωροῦσε καὶ τὴν τόση ἀπληστία νὰ γινῆ δὲν μπορούσε, παραβόμωσε μὴ μὲρ καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χεῖσῃ, τὸν καλὸ τὸν γεωργὸ σου μυρμηγκάκι τὸν κἀνα. Μὰ ἂν ἔλλαξῃ ἡ μορφή του, ἡ ψυχὴ του δὲν ἀλλάζει καὶ ἀπ' τοὺς γειτόνους κλέβει καὶ στὴν τρύπα του σαρκεῖ.

Γιατὶ οἱ πονηροί, ἀλήθεια, ὅσο κ' ἂν τιμωροῦνται, τὰ παλαιὰ τὰ φυσικὰ τοὺς νὰ τέρψον δὲν μπορούνε.

ΑΛΩΠΗΞ ΕΞΟΓΚΩΘΕΙΣΑ

Μία πειναρμένη ἀλεπού μὲς' εἰς βοσκῶν καλόδην μῆλκα καὶ κρίας ἔφαγε καὶ φοβήθηκε ἢ καλεῖται καὶ ὅταν εἶδε πῶς νὰ βγῇ. Ἐξῆ δὲν ἔμπορούσε, ἔκλειε καὶ γροπιώτανε καὶ δάγκκα τὴν οὐρὰ της. Καὶ μὴ παλὰ συντόρρισα, ποῦ πέρασε ἀπ' ἔξω καὶ ἔμαθε τὸν πόνον της, παραγορεῖ μὲγάλη τῆς δίνει: — Μὴ πικραίνουσαι, ὁπομονή, τῆς λέγει, καὶ γρήγορα θὲ νὰ βρεθῇ στὸ πρῶτό σου τὸ γάλα. Ὁ χρόνος, ὁ τρανὸς σοφός, ποῦ ποτὶ καὶ σπαταῖται, ἂν κἀνῃ τὸν λογὸν χοντρὰ καὶ τὸν χοντρὸ λογναῖται.

Ε. Σ. ΙΒΟΡΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 364)

Ἡ κρεωφαγία τοῦναντίον, ὡς λέει πάντοτε ἀρκετὰ δύσκολος διὰ τὴν ἀπόκτησιν, ἀποκηρύττει τὸ κοινοτικὸν σύστημα. Ὅλου ἢ μερὶς εἶναι ἀνεπαρκῆς διὰ τὸν ἓνα, τί ζητοῦν οἱ συνδαιτυμόνες;

Ἡ θεωρὸς τοῦ πεύκου ἀγνοεῖ τὸν λιμὸν, ὡς ἀγνοεῖ τελείως καὶ τὴν οἰκογένειαν, ἀλλήν πηγὴν ἀδυσωπῆτου συναγωνισμοῦ. Τὸ νὰ ὀρίσῃ τὴν θέσιν σου ὑπὸ τὸν ἥλιον, δὲν ἀντιπροσωπεύει, εἰμὴ τὸ ἡμῖς των ἀγῶνων, ποῦ ἐπιβάλλει ἡ ὑπαρξίς· χρειάζεται ὡσαύτως, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν θέσιν των διαδόχων σου καὶ ἐπειδὴ ἡ συντήρησις τοῦ εἶδους εἶναι σπουδαιότερα τῆς τοῦ ἀτόμου, ἢ πάλιν διὰ τὸ μέλλον εἶναι εἰς ἀπηνεστέρα ἐκείνης τοῦ παρόντος. Κάθε μητέρα ἔχει ὡς κεφαλαιώδη νόμον τὴν εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας της. Ἄς χαθοῦν τὰ πάντα, φθάνει μόνον οἱ νεοσοὶ νὰ προκόψουν. Ὁ καθεὶς διὰ λογαριασμὸν του, αὐτὸς εἶναι ὁ κώδικς της, ἐπιβαβλημένος ἀπὸ τὰς βιαιότητάς τῆς γενικῆς συγκρούσεως· αὐτὸς εἶναι ὁ κανὼν της, ἐχέγγυον τοῦ μέλλοντος.

Μὲ τὴν μητρότητα καὶ τὰ ἐπιτακτικὰ καθήκοντά της, ὁ κοινωνισμὸς καθίσταται ἀνεφάρμοστος. Ἐκ πρώτης ὄψεως μερικὰ ὑμενόπτερα φαίνονται ἐπικυροῦντα τὸ ἀντίθετον. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ χαλικόδομος τῶν ὑποστέγων κτίζει τὴν φωλιὰ του κατὰ μυριάδας ἐπὶ τῶν αὐτῶν πλίνθων καὶ οἰκοδομεῖ κτίριον ἐπιβλητικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι μαζὶ αἱ μητέρες ἐργάζονται. Αὐτὸ, λοιπόν, ἢ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς κοινότης; Κατ' οὐδένα τρόπον.

Εἶναι πολιτεία, ὅπου ὁ καθεὶς ἔχει γείτονας καὶ ὄχι συνεργάτας. Κάθε μητέρα μαλάζει τὰ ἰδικὰ της δοχεῖα, βῆου θ' ἀποταμιεύσῃ τὸ μέλι της· ἐκάστη ἀπὸ αὐτὰς συνάζει ἐκεῖ τὰ ἔσθδια τῶν ἀπογόνων της· αὐτὰ καὶ μόνον. Ἄ! θὰ ἐγεννᾶτο ζήτημα σπουδαῖον, ἂν κἀνεὶς ἤρχετο ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ στόμιον κελλίου, ποῦ δὲν τοῦ ἀνῆκε· ἡ οἰκοκυρὰ θὰ τοῦ ἐδίδοε νὰ ἐνοήσῃ μὲ δυνατὰ σπρωξίματα, ὅτι τέτοιοι τρόποι δὲν εἶναι ἀνεκτοί. Θὰ ἔπρεπε νὰ ξεκουμπισθῇ τὸ γρηγορώτερον, εἰ δ' ἄλλως, πόλεμος. Τὸ κτήμα εἶναι μεταξὺ τῶν χαλικόδομων ἰσρὸν πρᾶγμα.

Πλέον ὀρισμένως κοινωνικὴ, ἢ οἰκιακὴ μέλισσα δὲν ἀποτελεῖ οὐδ' αὐτὴ ἐξαιρέσιν εἰς τὸν μητρικὸν ἐγωισμόν. Εἰς κάθε μελισσῶνα ὑπάρχει μία μόνη μητέρα. Ἐάν εὐρεθοῦν δύο, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ξεσπᾷ· ἢ μία ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκει ὑπὸ τὸ κέντρον τῆς ἄλλης ἢ ἐκπατρίζεται, ἀκολουθησάμενη ὑπὸ μέρους τοῦ σμήνους. Καίτοι κατὰ κρίσιν ἐπιτήδεισι διὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ εἶδους, οἱ ἄλλαι μέλισσαι, ἀριθμοῦμεναι εἰς κίμνιαν εἰκοσάδα χιλιάδων, ἀποστρέφονται τὴν μητρότητα καὶ ἀσπάζονται τὴν ἀγρῆσαν, διὰ ν' ἀναθρέψουν τὴν πολυπλοκῆν οἰκογένειαν τῆς μοναδικῆς μητέρας. Ἐδῶ ὁ κοινωνισμὸς βασιλεύει ὑπὸ τινος αὐτοῦ φάσις· ἀλλ' ἐνταῦθα διὰ τὸ πλῆθος των λοιπῶν ἀτόμων καταργεῖται ἡ μητρότης.

(ἐκκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΒ. 4. 1907

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΑΙ

Πρὸ πάντων πολὺ μεγάλον ἀριθμὸν παιδιῶν μουσικῶν ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν φαίνεται, ὅτι ἡ πρώιμος ἀριμότης ἦτο πάντοτε ἐν σημείον ἀδιάφραστον τῆς μεγαλοφυΐας.

Πολὺ σπανίως παρουσιάσθη τόσον ἐνωρίς καὶ εἰς μικρὰν ἡλικίαν ἡ μουσικὴ μεγαλοφυΐα, καθὼς εἰς τὸν Μότσαρ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη τὸ 1756 εἰς τὸ Σαλσβούργον. Ἐνῶ ἦτο μόλις ἑξαετής, ἤρχισε νὰ συνθέτῃ μικρὰ τεμάχια εἰς τὸ πιάνο καὶ εἶχε ταυτοχρόνως καὶ τόσην ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ παίξῃ τὸ ὄργανον αὐτό, ὥστε ὁ πατήρ του μαζί του καὶ μὲ μιά μεγαλειότητα του ἀδελφὴν ἔκαμνε περιοδείας διὰ συναυλίας. Εἰς τὸ Μόναχον ἐχειροκροτήθη ζοηρότατα ὁ μικρὸς Μότσαρ καὶ εἰς τὴν Βιέννην ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ Α' τὸν ἔξευτε μικρὸν τὸν περιέβαλε μὲ πολλὰς τιμὰς καὶ εὐμένειαν. Ὅταν τοῦ ἐχάρισαν ἓνα βιολί, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὄργανον γοηγορώτατα ἐπέδειξεν ἐπιτηδειότητα. Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐνεθουσίασε τὸν βασιλέα καὶ ὅλην τὴν αὐλὴν μὲ τὴν μουσικὴν του, ἐδημοσίευσε τὸ 1763 τὰς πρώτας συνάτας διὰ τὸ πιάνο. Τὸ 1764, ὅτε ἦτο ὄκταετής, συνέθεσεν ὁ μικρὸς Μότσαρ κατὰ τὴν διαμορφήν του εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἑξὸς συνάτας διὰ τὸ πιάνο. Δέκα ἑτῶν ἔγραψε τὴν πρώτην ὄπερα «La finta semplice» καὶ τὸ μελόδραμα «Bastien et Bastienne», ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον εἶναι πολὺ διαδεδομένον. Τὸ 1869 ἀνεκηρύχθη διευθυντὴς ὁρχήστρας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σαλσβούργου. Ἐνα δὲ μεγάλο δείγμα τῆς μουσικῆς του ἰδιοφυΐας ἔδειξεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅταν τὸ πολὺφωνον «Miserere» τοῦ Αλεγρί, ἀφοῦ μόνον μίαν καὶ μόνην φορὰν τὸ ἤκουσε, τὸ ἀπέδωκε πιστότατα εἰς τῆς νότες.

Ἐπίσης καὶ ὁ Hendel ἤρχισε νὰ συνθέτῃ κατὰ τὸ ὄργανον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἡ πρώτη λειτουργία τοῦ Χερουβίμ, ἦτο ἔργον παιδίου μόλις δεκατριετοῦς.

Ὁ Μπαρτόλδεν ἦτο δέκα ἑτῶν, ὅτε συνέθεσε τὰς πρώτας του συνάτας.

Ὁ Ροσίני ἔκαμνε τὴν πρώτην του ὄπεραν δωδεκαετῆς καὶ ἐπέτυχε πολὺ.

Ὁ σύγχρονός μας δὲ Ἐρρίκος Κορνόλι συνέθεσε πολλὰ ἀξιόλογα εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἑτῶν.

Περὶ τοῦ Σοπὲν ἄλλος συνεργάτης τοῦ Παιδικῶσ σὰς ὁμίλησεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

ΩΡΑΙΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἠρώτησαν κάποτε τὸν Ἀριστοτέλην οἱ μαθηταὶ του ποῦ πρᾶγμα εἶναι δυσκολότερον διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Νὰ μὴ εἰλῇ ἐκείνα, ποῦ δὲν πρέπει νὰ εἰλῇ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΦΥΛΑΙ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σὰς περιεγράψαμεν τὰς δύο φυλάς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴν μαγγολικὴν καὶ τὴν ἀμερικανικὴν. Μὰ μὲνει νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰς τρεῖς ἄλλας: τὴν αἰθιοπικὴν, τὴν μαλαικὴν καὶ τὴν καυκασίαν.

Ἄλλου ἡ φυλὴ αὕτη διακρίνεται, διότι ἔχει πρόσωπον στενόν, μύτην πλατειάν, χεῖλη παχέα, παγώνιον, τὸ ὁποῖον ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ Αἰθίοπες κατοικοῦν κυρίως τὴν Ἀφρικὴν καὶ τινὰς νήσους τοῦ Ὀκεανοῦ.

Ἡ μαλαικὴ φυλὴ ἔχει πρόσωπον ὀλιγώτερον στενόν ἀπὸ τοὺς Αἰθίοπας, μύτην παχίαν καὶ μεγάλο στόμα. Τὰ μαλλιά εἶναι μαύρα καὶ ἀπαλῶς ἴσια, ἐνῶ τῶν Αἰ-

θίοπων σγουρὰ, τὸ δὲ πρόσωπον ἔχει χροῖα καρινώζονθον. Ὅμιλεῖ δὴ ἡ φυλὴ μίαν γλῶσσαν καὶ κατοικεῖ αὕτη εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Πολυνησίαν. Ἡ φυλὴ αὕτη δὲν εἶναι ἄγρια, διότι εὐρίσκονται πολλοὶ βιομήχανοι, τεχνῖται καὶ ἐργάται,

κατασκευάζοντες ὑφάσματα μετοξοῦ καὶ ἄλλα χρυσοποιήματα. Ἡ καυκασιὰ φυλὴ εἶναι ἡ φυλὴ μὲν ἔχει πρόσωπον λιγυρὸν (ξινθὸν ἢ σιτάχρον) καὶ ὠκυειδές, μύτην στενήν, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου δὲν εἶναι ἐξωγυμμένα, ἔχει ὑποσιρόγγυλον πρόσωπον.

Ἡ ΑΝΤΑΙΑ

Κάποιος χωρικός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ χωριὸν δὲν εἰξευραν τὰς ἀντλίας, ἐπῆγεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἐκεῖ μὲ μεγάλην ἐκπληξίν του εἶδεν ἀπὸ τὰς ἀντλίας, ὅτι ἔβγαινε ἀφθονο κρῦο καὶ καθαρὸ νερὸ καὶ αὐτὸ ἐγένετο τόσον εὐκόλα! ἀρκεῖ καὶ ἓνα παιδί ἀκόμη νὰ ἀνεβοκατεβάσῃ τὸ σιδηρένιον ἔμβολον.

— Περίεργον! ἐσκέφθη καὶ ἐπλησίασε μίαν ἀντλίαν. Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἠρώτησε τὸν ἄνθρωπον, ποῦ τὴν μετεχειρίζετο, μὲ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σίδηρο εἰμπορεύεσθε καὶ βγάζετε ὅσο νερὸ θέλετε;

— Μάλιστα.

— Καὶ εἶναι πάντοτε πολὺ, καθαρὸ καὶ ὠραῖο;

— Βεβαίως.

— Εἰμπορῶ νὰ παραγγείλω καὶ ἐγὼ ἓνα τέτοιο μηχανήμα;

— Πῶς ὄχι; ἀρκεῖ νὰ πᾶς σ' ἓνα χύτην. Εἰς τὸ χωριὸν τοῦ χωρικοῦ ἐκεῖνου ὑπέφθραν πολὺ ἀπὸ νερὸ εἶχαν μόνον ἓνα μικρὸ χεῖμαρρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπαιρναν ὅλοι τὸ νερό. Ἐσκέφθη, λοιπόν, ὅτι μίαν ἀντλίαν θὰ ἦτο εὐεργέτημα διὰ τὴν διψασμένην πατρίδα του.

Ἐπῆγε σ' ἓνα χύτην, παραγγέλλει μίαν ἀντλίαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ δίδῃ ἑκατὸ ὀκτώδες νερὸ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ χύτης ἀνέλαμβανε καὶ τὴν φροντίδα νὰ τὴν τοκοδετήσῃ.

Ὁ χωρικός ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωριὸν του καὶ κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ἐφθάσε καὶ ὁ χύτης μὲ τὴν ἀντλίαν του. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωριοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχαν σκουπίσει καὶ καθάρισαι τελείως. Τοῦ εἶπαν ἐκεῖ νὰ στήσῃ τὴν ἀντλίαν καὶ νὰ τὴν κἀμῃ νὰ λειτουργήσῃ.

— Κατ' ποῦ εἶναι τὸ πηγᾶδι; ἠρώτησεν ὁ χύτης.

— Ποῦ πηγᾶδι, σὲ παρακαλῶ; παρετήρησε μὲ ἀπορίαν ὁ χωρικός.

— Νά, τὸ πηγᾶδι, βράνω εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στήσω τὴν ἀντλίαν γιὰ νὰ σὰς βγάλῃ νερό.

— Τὸν ἀπαταῶνα! ἐφώναξεν ὁ χωρικός, ἂν ἄν εἶχαμε πηγᾶδι καὶ νερό, δὲν θὰ εἶχαμε ἀνάγκην ἀπὸ τὸ σατανικὸ σου μηχανήμα! ἦτο σκοπὸς νὰ βγάλῃ νερὸ καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχει.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Μεταξὺ δύο ἀνμαθητῶν.
— Τί ζῶν εἶναι ἐκεῖνος ὁ Μήνης; καθεὸς φορὰ, ποῦ θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ἀκούει κἀνείς καὶ κωνταμάδες. Τίποτε σωστὸ δὲν λέγει, ὅλα τὰ βλέπει ἀνάποδα παρ' ὅτι εἶναι.

— Ἰσα-ἰσα. Νὰ δῆς μάλιστα τὸ πρᾶξόν μου εἶπε πῶς εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί μὲ πολὺ καλὰ αἰσθήματα...

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 364)

«Ω! φρίκη! Το ποτήρι με τον βάτραχον είχε σπάσει και η Νέλλη είχε τσουγκρανίσει το χέρι της με ένα κομμάτι γυαλί.

— Ποῦ είναι ὁ βάτραχος; εἶπεν ἡ Ἰλζα φοβισμένη καὶ περιμάζευε τὰ γυαλιά.

— Τί; ἓνας βάτραχος; ἓνας ζωντανὸς βάτραχος; καὶ τὸν εἶχες βάλει μέσα αὐτοῦ; τὸ καυμένο τὸ ζῶον τὸ ἐκλείσες μέσ' στήν κασετίνα. Βεβαίως, χωρὶς ἀέρα θὰ ἐψόφησεν.

Ἡ Ἰλζα εὗρεν ἀμέσως τὸν βάτραχον, ὁ ὁποῖος εἶχε βέβαια ψοφήσει τὸν ἔδαλεν ἐπάνω εἰς τὸ χέρι της, τὸν ἐφύσηξε, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι ἤμποροῦσε νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν ζωήν.

Ἡ Νέλλη ἐγέλα.

— Τὸν δυστυχισμένον βάτραχον! τὸν ἐφύσησες, εἶπε καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια της. Δὲν ἐπανερχεται πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ἀδριον θὰ τὸν θάψουμε κάτω ἀπὸ τὴν φλαμουριάν.

Ἡ Ἰλζα εἶδε λυπημένη τὸν βάτραχον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Εἶχε πιάσει μόνη της τὸ ζῶον, πάντοτε αὐτὴ τοῦ εἶδε νὰ τρώγῃ καὶ τὴν ἔσκότωνεν ἀπὸ τὸ ἴδιόν της λάθος.

— Πόσον ἀνέτη ἡμῶν! Δὲν ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι θὰ ἔσκανε χωρὶς ἀέρα.

Ἐπαρηγορήθη ἕως, διότι θὰ τὸν ἔθαπτον.

— Θὰ κάμωμεν ἓνα μικρὸν λόφον, εἶπεν ἡ Νέλλη καὶ θὰ φυτεύσωμεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἀνθὴ καὶ ἓνα μικρὸν σταυρὸ θὰ ἐμπήξωμεν ἐκεῖ καὶ θὰ γράψωμεν: «ἐδῶ ἀναπαύεται ὁ βάτραχος τῆς Ἰλζας» ἐγκατέλειψε τὴν ζωήν, διότι τοῦ ἀφήσαν τὸν ἀέρα.

Αὐτὴ ἡ ἀστεία περιγραφή ἐστῆν ἡ δάκρυα τῆς Ἰλζας.

Ἐξηκολούθησεν ἡ Νέλλη νὰ σκαλιζῇ ἀκόμη τὸ κομμάτι ἔκφυρα ἀναφώναι:

— Τί εἶναι, Ἰλζα, αὐτό; καὶ ἐσκέφθη ὕψηλὰ μιὰ μπλοῦζα διὰτὶ ἐπῆρες μαζί σου τὸ φόρεμα αὐτό, ποῦ δὲν ἔχει διόλου γούστο; Καὶ αὐτὰ τὰ παλὰ τὰ παπούτσια;

Ἡ Ἰλζα ἐθύμωσε, διότι ἡ Νέλλη ὠμιλοῦσε μετὰ τὴν περιφρόνησιν διὰ τὸ ἀγαπητὸ ἐκεῖνο φόρεμα.

— Δὲν καταλαμβάνεις τίποτε, εἶπε καὶ ἤσκασε τὸ φόρεμα ἐκεῖνο ἀπὸ τῆς Νέλλης τὰ χέρια εἶναι τὸ πειδ ἀγαπητὸ μου καὶ τὸ πειδ ὠραιότερο φόρεμα. Τὰ ἄλλα δὲν εἴμπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω ἐκεῖνα, ποῦ ἔχουν γαρνιτούρες.

— Ἀρῆσέ με νὰ τὸ βάλω, παρεκάλεσεν ἡ Νέλλη.

Ἡ Ἰλζα ἐδέχθη καὶ ἐδοθήθη τὴν συμμαθήτριάν της νὰ τὸ βάλῃ.

Τὸ φόρεμα τῆς ἦτο κοντό, διότι ἦτο ὕψηλοτέρα ἀπὸ τὴν Ἰλζαν κάτω ἀπ' αὐτὸ ἐφαίνετο ἡ νυκτικιά της. Ἡ μπλοῦζα ἦτο ἐσοχισμένη καὶ ἡ Νέλλη, ἐντὶ νὰ περάσῃ τὸ χέρι της εἰς τὸ μανίκι, τὸ ἐπέρασεν ἀπὸ μιὰ τρύπαν καὶ τὸ μανίκι ἐκρέματο.

Ἀφοῦ δὲ ἐφέρεσε τὴν χαλασμένην πέτσινη ζώνη εἰς τὴν μέσην της, ἐστάθη καὶ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν της.

— Εἶναι εὐχάριστο τὸ φόρεμά σου! αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!

Καὶ ἤρχισε νὰ κάμῃ μεγάλα πηδήματα καὶ νὰ στριφογυρίζῃ.

— Εἶναι κάναε τόσο ελαφρὸς μ' αὐτό!

Ἡ Ἰλζα ἤρχισε νὰ γελᾷ τόσο βυατά, ὥστε ἡ Νέλλη ἔτριξε καὶ ἔβαλε τὸ χέρι της εἰς τὸ στόμα τῆς συμμαθήτριάς της.

— Δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ εἶσαι τόσο γελοία!

Ἡ Νέλλη ἐπῆρε τὸ κηρί καὶ ἐπῆγεν ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην.

— Ὡ! τί ἀηδία! εἶπε καὶ ἔτριψε τὸ φόρεμα κατὰ γῆς. Πῶς εὐρίσκεις, ὅτι εἶναι εὐμορφὸ ἓνα παρόμοιον φόρεμα!

Ἡ Ἰλζα ἐκλείδωσεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς της, ἔδωκε τὸ φῶς καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τὰ δύο κορίτσια ἤρχισαν νὰ κοιμῶνται πολὺ βαθιὰ.

5. — Ἡ πρώτη πρὸς τὸν πατέρα ἐπιστολή.

Ἐπέρασεν 14 ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἡ Ἰλζα εἶχεν ἐμθεῖ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον. Ἐκλευσεν ἀρκετὰ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ δίκαστημα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐφάνη πολὺ μακρὸν, καθὼς ἡ αἰωνιότης. Πολλάκις ἐπῆρε τὴν πέννα διὰ νὰ γράψῃ εἰς τὸν πατέρα της καὶ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀπέφυγε τὴν μητριά της, δι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμεν. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐπῆρε πολλὰ καὶ ἔκτενῆ γράμματα ἀπὸ τοῦς γονεῖς της, ἀπῆλθε μετὰ πολὺ ὀλίγας γραμμὰς, μετὰ τὴν πρόφασιν, ὅτι δὲν ἔχει καιρὸ δι' ἐκτεταμένα γράμματα.

Ἐνα ἀπόγευμα Κυριακῆς, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦν ὅλα ἐπὶ μαθήτριά τοῦ οἰκοτροφείου διὰ νὰ γράψουν γράμματα, ἀπεφάσισε καὶ ἐκεῖνη νὰ γράψῃ.

Κάμμιαν μεγάλην ἐπιθυμίαν δὲν εἶχε. Δὲν εἶχερε τί πρέπει νὰ γράψῃ, διότι ἐκεῖνο, ποῦ συνέβαινε εἰς τὴν καρδιά της, δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ. Ἐπῆραν ἓνα φύλλον χαρτίου καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μετὰ τὴν πέννα της, καὶ ἔκαμε μερικὰ σχέδια ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί. Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ γράψῃ.

Ἐπιτέρας ἀπὸ μερικὰς γραμμὰς, ἐσταμάτησε καὶ παραμέρισε τὸ γραμμένο χαρτί. Ἡ ἀρχὴ τοῦ γράμματός της ἐκεῖνου δὲν τὴν ἤρασε. Κατέστραψε καὶ ἄλλα δύο φύλλα χαρτίου, ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἐπὶ τέλους εἶχε καλλιτέραν τύχην. Τὸ ἔγραψεν ὀλόκληρον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν τῆς ἦλθεν ἡ διαθεσις νὰ γράψῃ, ἐπῆραν ἀκόμη ἓν φύλλον χαρτίου. Τὸ γράμμα εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου, ἀγγελικὸ μπαμπά!

Σήμερον εἶναι Κυριακῆ· ὁ καιρὸς εἶναι ὁρατὸς καὶ εἰς τὸν κήπον ἀνθῶν τὰ τριαντάφυλλα (τώρα ἐνθουμήθηκα, ἀλήθεια, ἀνοῖξεν ἡ κίτρινη τριανταφυλλιά μας, τὴν ὁποίαν κέρυσιν εἶχε φυτεύσει ὁ κηπουρὸς μας; ἔκαμε κάλυκας; σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς). Καὶ τὰ πευλιὰ τραγουδοῦνε τόσο ζωηρὰ καὶ ἕως ἡ ἐυστυχισμένη σου Ἰλζα εἶναι κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιον καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἡ ΚΑΤΣΟΥΦΑ ΘΩΡΑΠΗΝΕΤΑΙ;

Ἡ κατσοῦφα, βέβαια, δὲν εἶναι παντοτεινὴ ὁσονδήποτε καὶ ἀν βαστάξῃ, θὰ ξεσπάσῃ καὶ θὰ διαλυθῇ. Νομίζει κανεὶς, ὅτι μέσα εἰς τὴν καρδιὰ μένει μιὰ γωνία θερμῆ, ἡ ὁποία σιγὰ-σιγὰ καρδίζει ἔξωφρος καὶ διώχνει τὴν κατσοῦφα.

Ἔτσι, λοιπόν, μιαν ὠραίαν ἡμέραν ἡ ἀγάπη ὁπερνεῖα, διότι εἶπαμεν, ὅτι ἡ κατσοῦφα συνήθως στρέφεται πρὸς τὰ πρόσωπα, ποῦ ἀγαποῦμεν.

Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι μοιραῖον ἡ κατσοῦφα νὰ περάσῃ, ἀφοῦ μετὰ τὸν καιρὸν καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν τὸ ἀδικον, ποῦ κάμνομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διὰτὶ αὐτὴ ἡ σκέψις νὰ μὴ μας ἔρχεται ἀμέσως, ἀλλὰ ἀργά, διὰτὶ νὰ μὴ διώχνῃ τὴν κατσοῦφον εὐθὺς ὡς ἔλθῃ, καὶ νὰ μὴ τὴν δεχθῶμεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸ πνεῦμά μας;

Ἡ κατσοῦφα, ἄλλως τε, εἶναι περιεργὸν νόσημα· τὴν μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ τιμωρήσωμεν ἄλλους καὶ τιμωροῦμεν μόνον τὸν ἑαυτὸν μας. Ξύρατε τί συμβαίνει; Ἐν πρώτοις, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατσουφιάζωμεν μόνον πρὸς ἓνα πρόσωπον, μόνον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μας ἐπέπραξε στήν μικροφιλοτιμίαν μας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατσουφιάζωμεν μόνον πρὸς ἓνα, κατσουφιάζομεν πρὸς ὅλους τοὺς γνωστοὺς μας. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι γινόμεθα ὀχληροὶ πρὸς περισσοτέρους, ἐνῶ θέλομεν νὰ τιμωρήσωμεν μόνον ἓνα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, κατσουφιάζομεν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ ἡ κατσοῦφα εἶναι ἓνα φοβερὸν ἐλάττωμα, παραλθεῖ τὰς δυνάμεις μας, μας κάμνει ἀπροθύμους εἰς ἐργασίαν, νωθροὺς καὶ ἐνικάνους.

Εἶδατε ποτὲ σας κατσουφιάρῃ νὰ κάμῃ κατὶ τι καλόν; Ἄν ράπτῃ, ἂν κεντᾷ, ἂν πλέκῃ, ἐπειδὴ εἶναι κατσουφιάρῃ, ὁ νοῦς της δὲν τὴν ἐξυπηρετεῖ, κάμνει λάθη ἐν, δύο, τρία, καὶ τέλος τὰ στραβῶναι ὅλα καὶ πατᾷ μακρὰν τὸ ἐργόχειρόν της. Ὅ,τι ἐπιχειρήσῃ, τὸ καταστρέφει καὶ δημιουργεῖ κατηγορίας καὶ ψέγους κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της.

— Ποῖος τὴν πταίει;

— Κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἡ κατσοῦφα της· εἰς τὴν κατάξῃ καὶ θὰ ἔβῃ, ὅτι θὰ γίνῃ κάλιν ἰκανή, ἐξυπνὴ, προκομμένη.

Κα ΕΥΤΕΡΗ

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

Ὅποιος δὲν ἔχει ὑπομονήν, τί πτώχιναν ποῦ τὴν ἔχει!

Καθὼς ἡ σκαρπὶα φθείρει τὸν οἶδηρον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ φθόνος καταστρέφει τὴν ψυχὴν ἐκεῖνου, ποῦ τὸν ἔχει.

Κανεὶς δὲν τηρεῖ καλλίτερον μυστικόν τι ἢ ἐκεῖνος, ὅστις τὸ ἀγνοεῖ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Αιά την 14ην Σεπτεμβρίου.

Σ' αλλόγησ' ο Θεάνθρωπος στα περασμένα χρόνια, και θεό μουρτζ' ή δ'ή Σου και θα μουρτζ' αιώνια. Ε' ένόσω άστρα βγαίνουνε και λούλουδα άνθοΰνε, και μάτια θα δακρύζουνε και χείλη θα γελοΰνε, τόσο, Σταυρέ, ζωοποιό δώρισμα του Κυρίου, θέο' ή ελπίδα του πτωχού, καθώς και του πλούσιου, διδάγμα βασιλικόν σε διαμαντινόν στέμμα' παντού, όπου λάμπει του Χριστού το άγιασμένο βλέμμα, στην δυστυχία άγγελος γλυκιάς παρηγορίας, στα μνήματ' εΐσαι ταπεινό λουλούδι άθανασίας, της παρθενίας στέλισμα, της Έκκλησίας θόλος, που έστιμαΐ και σέβεται μ' άγάπη ο κόσμος όλος· γιατί στο Τίμιο Ξόλο Σου ή θαλή ματιά Του σάν άπ' άγάπη ήτανε γιομάτη ή καρδιά Του, λουλούδι σκέρπιοσ άγνό, δάκρυ ελλογημένο, σάν εΐδ' έμπρός Του ο Χριστός να κλαΐη την Παρτίνο.

X

Και σκέρπιοσ ή χάρις του Θεού την ελλογία και ερωτίσθη ο ουρανός κ' έλαμψ' ή Έκκλησία· γιατί το φως έπάνω Σου κ' ο ήλιος έχόθη και το σκοτάδι έσβησε κ' ή πλάσις άνοστήθη κ' έπάνω Σου του Ίησου το ελλογημένο χέρι της δικαιοσύνης κόλλησε το τιμημέν' άστέρι.

X

Και σήμερα, που στο Σταυρό στρίφεται κάθε μέτι, κάθε καρδιά χριστιανική από χαρά γεμάτη, στέλλει και ένα άσπασμό άπ' την ψυχή βγαλμένο, και χύνει ένα δάκρυ, Σταυρέ, ελλογημένο, γιατί σάν σήμερα, Σταυρέ, σε χρόνια περασμένα, σ' άνόησαν κ' Τιμηέζυλοσ χέρια ελλογημένα· κ' έτσι άνθεί έπάνω Σου τ' άραίο μυστικό, και σ' όλους δίδεις σήμερα άγνό βασιλικό, που χύνει ελπίδα στην καρδιά, δροσιά άπ' τον ουρανό, γιατί έγεννηθ' άπ' του Χριστού το δάκρυ το χλωμό.

IOANNA Γ. ΒΟΛΑΥΤΟΥ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Πιστόν εις την φωνήν της πατρίδος το τέκνον αυτής, είναι έτοιμον να προσέλθη υπό τός σημαίας. 'Η στιγμή του άποχαιρισμού φθάνει. 'Ο στρατιώτης βλέπει περίξ αύτου το προσφιλή του δντα λυπημένα, συντετριμμένα και άποστρέφει το πρόσωπόν του, ίνα μη προδώση την άχρότητα του. 'Η καρδιά του πάλλει δυνατά. Δίδει εις έκαστον άκόμη ένα φιλί και έτοιμάζεται να φύγη, δε γυρίζει άποξ έτι προς την νεαράν του σύζυγον. 'Εκείνη με τούς οφθαλμούς κατακοκκίνους, εθρίσκει το θόρος να μειδιάση και θέτουσα την άβράν της χείρα επί του ώμου του σύζυγου της, τω λέγει με την γλυκίαν και σταθεράν της φωνήν :

— 'Υπαγε, άγαπητέ μου, εκεί, όπου το καθήκον σε καλεΐ. Φανού γυναιός και άπηρέτης με θόρος την πατρίδα. 'Ημεις θα παρακολώμεν τον 'Υψιστον να σε διαφυλάττη και 'Εκείνος θ' άκούση τός δεήσεις μας. Θάρρει. Μή μας λησμόνει. Χαΐρε!

'Αποθέτει εν έτι φιλίημα επί της δακρυβρόντου πορείας της σύζυγου του και από

την άρρενωπήν της στάσιν άντλεί την άνδρείαν και την ελπίδα.

Και φεύγει λυπημένος, διότι άποχωρίζεται τούς ίδιούς του, αλλά και παρηγορημένος επί τη σκέψει, ότι έκτελεί το καθήκον του.

“Ω! πόσον γρήγορα παρέρχεται ο καιρός! 'Ιδού πάλιν επιστρέφει! 'Εκί του στήθους του λάμπει το άριστεϊόν της άνδρείας, το μετάλλιον του πολέμου. Μετά τρεμούσης χειρός κρούει την θύραν, ήτις άνοίγει σχεδόν παρευθός και εθρίσκειται πρό της άγαπητής του συζύγου, ήτις πίπτει εις τός άγκάλους του.

Μετ' όλίγον ή οικία άντηχάι από τούς γέλωτας και τός φωνάς, όλοι οι συγγενείς, οι φίλοι, οι ύπηρέται τρέχουν να τον ευχαροδν. "Όταν δά τον ερωτίωσι πώς έκέρδισε το παράσημον, δεικνύων την σύζυγόν του, λέγει :

— 'Εάν δέν ειχον αυτήν να άννακτηρώση το θόρος και την ελπίδα, δέν θα διεκρινόμην ποτέ, διότι μόλις άπηλπισμένος άπέκαμνα και ένόμιζον τον θάνατον πλησιάζοντα, δμέσωσ έλσμβανον Ήϊαν των έπιστολών της και με τός πρώτας γραμμάς επανέκτων την γενναιότητα και την έγκαρτήρησιν.

Ελλογημένη ή πατήρ, ήτις άγάδεισ τοιαύτας γυναίκας!

ΒΙΑΒΙΑ Γ. ΑΒΟΝΤΙΔΟΥ

Ο ΘΕΟΣ ΔΙΔΕΙ ΥΠΟΜΟΝΗΝ

'Ο ουρανός συντίφιασε, ο βορρής άγρια φυσή και τα δένδρα ρίπτουν το φύλλα των. Μία άταξία επικρατεί εις την φύσιν, όλα είναι νεκρά.

'Η μητέρα φοβισμένη στέκει στο παράθυρο. 'Αλλά ή άμοιρη από την πολλή ζάλη παρρώθηκε στο παράθυρο. Είχε τρεις νύκτες να κλείση μάτι, γιατί το παιδί της ήταν άρρωστο. 'Αλλ' ήξαφνα εις την άγωνιάδη στιγμήν κρούει ή θύρα· ή μητέρα ερωτά ποιος είναι, ή θύρα ήνοίχθη και παρουσιάσθη γέρον. 'Αλλοίμονον! ο γέρον ήτο ο θάνατος. Είχε τόματα φλογισμένα και δέν ήκουε τός παρακλήσεις της μητρος. 'Ηρπασε την μικρούλαν και την έφεραν εις τούς ουρανούς και εκεί έμεινε πανίσταϊνόν με τ' άγγελάκια. Και όμως ο Θεός έλυπήθη την μητέρα και την έδωκεν ύπομονήν.

ΙΣΤΙΝΟΒΟΛΑΣ ΚΑΒΙΣ

ΕΝΤΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εις γέρον σιδηρουργός ήτο πολύ άπηλολημένος την ήμέραν, καθ' ήν έσφυρηλάτει μίαν άλτσιν, ένός πλοίου εις το μικρόν σκοτεινόν εργαστήριόν του. Δέν ειργάζετο έπιπολαίως, αλλά, τουναντίον, με μεγάλην φιλοπονίαν και δρεξιν.

Κρίκον προς κρίκον έσφυρηλάτει, προσ-

κόλλει και προσήρμοζεν, επί τέλους δέ ή μεγάλη άλτσινς έτελείωσε.

Πολλά έτη παρήλθον. Μίαν νύκτα έγεινε μεγάλη τρικυμία και το πλοϊον εθρέθη εις μέγαν κίνδυνον, δηλαδή όλίγον έμελλε να καταποντισθί. Διπλαϊ άγκυραι έρρίφθησαν, αλλά καμία έξ αυτών δέν ώφέλησαν. 'Επί τέλους ή δυνατή άλτσινς έρρίφθη και ταχέως έξετυλίχθη έως ότου έτενωκόθη. 'Όλοι περιέμενον να ίδωσιν ένδν και αυτή ήθελε φέρσι το ίδιον άπονέλεσμα. 'Η άλτσινς έβυθίσθη έντός των άγρίων κυμάτων. 'Εκείνη ή στιγμή ύπήρξε στιγμή μεγάλης άγωνίας και άνησυχίας.

Το πλοϊον μετά πληρώματος εκατοντάδων ψυχών έξηρηάτο άπ' αυτήν την άλτσιν.

Τί θα συνέβαινε άρά γε, εάν ο σιδηρουργός δέν ειχε σφυρηλατήσει καλώς και ένα άκόμη κρίκον της άλτσου; 'Αλλ' ούτος ειργάσθη φιλοπόνως και εθσυνειδήτως κί έσφυρηλάτησε καλώς κάθε μέρος αυτής, ώστε το πλοϊον εκρατήθη ύπ' αυτής έως ότου ή τρικυμία έπαυσε και το πλοϊον έξηκολούθησε τον πλοδν του.

(Έκ του άγγλικού)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΗΡΑΒΟΣ

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

'Η σύζυγος κατέκειτο δεσπνής και τα παιδία κλαίοντα έζήτουν άρτον από τον πατέρα των, ο όποιος έκάθητο επί τινος καθίσματος, σκεπτόμενος την δυστυχίαν του. "Όσον περισσότερον έκλατον τα παιδία, τόσο και ή καρδιά του δυστυχοΰσ πατρος έλυπείτο έτι περισσότερον και άπεφάσιεν όπως κλέψη, δια να σώση και την γυναίκα και τα παιδία του. Παρακαλέσας, λοιπόν, τον Θεόν, όπως τον συγχωρήση, έξηλθεν εις την δδόν της άμαρτίας. Βαδίζων επ' άρκετόν, έφθασε πλησίον ένός μεγάρου, όπου και εισήλθε. Κλέψας όσα χρήματα έχρηάζετο, έξηλθεν. 'Αλλά φεθ! μόλις έξηλθε, συνελήφθη από του δειτυνόμου και μεταφέρθη εις τός φυλακός. Την επομένη ώδηγήθη εις το δικαστήριον και ερωτηθείς από του δικαστοΰ διατί έκλεψεν, ειπε :

— Δικαστά, εάν και συ ειχες σύζυγον άποθησκουσαν και παιδία πεινώντα, συνόμα δά αν δέν ειχες χρήματα καθώς εγώ, τί ήθαλες πρόξει; εάν μόν νομίζης, ότι είμαι άδικος, τιμώρησέ με, εάν δέ έχω δίκαιον, άφες με έλεύθερον.

Εις το άκουσμα των λόγων τούτων όσα ήσαν εις το δικαστήριον συνεκινήθησαν κί παρακάλεσαν τον δικαστήν, όπως τον συγχωρήση. 'Επειτα δά, ποιήσαντες έράνους, έσύναξαν άρκετά χρήματα, τα όποια έδωσαν εις τον πτωχόν. 'Εν τω μεταξύ ο πτωχός εύρεν εργασίαν και έκτοτε πλέον έζη εύτυχίς, εύχαριστών τον 'Υψιστον.

ΓΥΝΙΚΕΙΑ ΔΕΙΞΕ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΣΤ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 271 — Αινίγματος : Ἄλλ' - Ξξ - Ἄνδρος = Ἄλέξανδρος.
- 272 — Λεξιγράφου : Ἡρώ - δις = Ἡρώδης.
- 273 — Ἀκανονίστου :
Χ ρ ι σ τ ι Α ν ι α
Ο Ν ε γ α ς
Β ε τ τ σ ο
Ι θ α κ η
Σ υ γ γ ρ ο ς
Κ λ ε ο β ο υ λ ο ς
Ν α Ν τ η
Ἡ ρ α κ η λ η ς.
- 274 — Ἀκροστοιχίδος : Ἴ ο ν
Ὠ ρ α
Ἄ ρ τ ο ς
Κ ὀ ρ ο ς
Ε Ι ς
Ἰ ω ά ν ν η ς
Μ ἦ λ ο ς.
- 275 — Πυραμίδος : Β
Κ Α Ι
Α Ε Τ Ο Σ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ
Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ι Ο Σ.
- 276 — Συλλαβογράφου : Ρ - ἄν = Παῖάν.
- 277 — Περιέρχου : Ὁ γραμματοκομιστής.
- 278 — Ἐπιγραφῆς φέρδην-μίγδην : Ἐσο μετρίοφρον.
- 279 — Καρμινικοῦ : Ψαρά - Ἄραψ.
- 280 — Ἀντιθέτων : Ἄ ε ρ γ ο ς
θ ε ρ μ ῆ
ὠ ρ ι μ ο ς
ν ε ο ς.
- 281 — Λεξιγράφου : Ἐρμῆς - Ι - ἄραξ = Ἐρμησιάνραξ.
- 282 — Πολυγώνου :
Σ Υ
σ Η Μ α
τ ι Μ Η μ α
κ ρ Α Τ ἦ ρ
κ ρ Ι Τ ἦ ς
δ Ν Ο ς
Ω Σ
- 283 — Ρίμβου :
Ρ
Ε Α Ρ
Ε Υ Θ Υ Σ
Ρ Α Θ Υ Μ Ο Σ
Ρ Υ Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ
- 284 — Μωσαϊκοῦ : Τὸ Παιδικὸν « Ἄν' Ὅλα » εἶναι ὠφέλιμον.
- 285 — Κρυπτογραφικοῦ : Ἄ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς
ἄ λ ς
Δ α ν α δ ς
Ἄ ν δ ρ έ α ς
δ έ ρ α ς
ξ έ ν ο ς
Λ έ α ν δ ρ ο ς
- 286 — Τριγώνου : Τ ρ ο ι α
Ρ ώ μ η
Ὁ σ α
Ἰ α
Α
- 287 — Γρίφου : Ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὄλῃ καρδίᾳ Θεῷ.
- 288 — Γριφώδους ἐρωτήσεως : Ἡ τιμὴ εἶναι ἢ ἀξία.
- 289 — Ἐρωτήσεως : Τὸ δένδρον.
- 290 — Γεωγραφικοῦ παραδόξου : Ὁ Τίγρις.
- 291 — Αινίγματος : Π - Τ = Πήντα.

- 292 — Γρίφου : Ἡ ἕξις δευτέρα φύσις.
- 293 — Κρυπτογραφικοῦ : Β ο υ δ α π έ σ τ η
ἄ σ τ α τ ο ς
Σ ο υ η δ ὀ ς
Β ο ύ δ α ς
τ ά π η ς
π ο ῦ ς
ο ὗ ς
ὑ ς
- 294 — Γραματογράφου : Ἄ φ ρ ὀ ς - ὕ ν η = ἄ φ ρ ο σ ὕ ν η.
- 295 — Ἀκροστοιχίδος : Ὁ ρ φ α ὗ ς
Λ α ὗ ρ ι ο ν
Ὁ ρ ν ι ς
Ρ σ μ ὄ λ ο ς
Ὁ σ σ α
Σ ὗ ς
- 296 — Λεξιγράφου : Γ - Ζ - Α = Γαζία.
- 297 — Ἀναγραμματισμοῦ : Κάπρος - Κόρπος.
- 298 — Συμπελάματι : Λ - Πόλα = Ἄν' Ὅλα.
- 299 — Ράβου :
Η
Ἡ Ρ α
Ἄ ν Α φ η
Π ρ ό Κ λ ο ς
Α ὀ Λ ώ ν
ε Η ς
Σ
- 300 — Ἐρωτήσεως : Νέσα - Νήσσα

Χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνωστῶν μας παρατείνουμεν μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου τὴν προθεσίαν διὰ τὴν ἀποστολὴν ἔργων εἰς τὸν ΚΑ' καὶ ΚΒ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ (πεξογραφήματος καὶ ποιήματος).

Βροβίτα : Κοτίον μὲ ἀκλετικὴν γραφικὴν ὄλην. Κομψὸν μελαγχολοειδὸν τραπέζης.
Διὰ τοὺς ὄρους τῶν διαγωνισμῶν αὐτῶν ἴδε τὸ 44ον φύλλον.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
Ἄποστολαὶ εἰς τὸ « Ἄσ' Ὅλα ».

Κατάλογος ΙΣΤ'.

Παιδικὴ χαρὰ	Γρ.	25.—
Τιμολέαν Στ. Πετρίδης	»	8.—
Ἐργατικὸς μύμηξ	»	6.—
Μικρὸς φιλόσοφος	»	5.—
Θεμιστ. Ὁθ. Μακρῆς	»	1.—
Θ. Χ. καὶ Ε. Τ.	»	— 25
Γρ.		40 25
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων	»	933 25
Ελοπραχθέντα ἐν ὄλῳ	Γρ.	978 50

ἈΠΟΣΤΟΛΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κατάλογος Ε'.

Δέσποινα Α. Γερόφδου	Τόμ.	30
Δημήτρ. Α. Χ.	»	23
Παιδικὴ χαρὰ	»	8
Γομ.		61
Ἐκ προηγουμένων καταλόγων	»	73
Ἄποστολάτιας ἐν ὄλῳ	Τόμ.	134

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 411. — Ἄν.γμα. Γράμμα εἶναι τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δευτέρον μου, σύνδεσμος τὸ τρίτον μου, θεὰ τὸ σύνολόν μου. (Ἄπ. Γοργὸς Δελφίν).
 - 412. — Πυραμίδ. γράμμα
Θεὰ
δημαγωγὸς
τομὸς Ἑλλέδος
ἀφρημ. οὐσιαστικ.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι βασιλέα τῶν Θεβῶν. (Ἄπ. Κόμα τοῦ Βοσπόρου).
 - 413. — Μωσαϊκόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 ἀρχαῖος βασιλεὺς
7 6 7 4 7 πόλις
1 2 3 4 θηρίον
2 6 3 ἰππόχημα
3 8 σύνδεσμος
3 ἑπιφώνημα
(Ἄπ. Τιμολ. Στ. Πετρίδης)
 - 414. — Συλλαβογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶναι γράμμα οὐχὶ τῶν φωνηέντων, τὸ δευτέρον μου νῆσος ἐκ τῶν πολλῶν ὠραίων, τὸ σύνολον δὲ ζῦγον γνωσιότατον καὶ φορητόν. (Ἄπ. Χαριτόδωτος χρυσαλλίς)
 - 415. — Μαγικὸν τετράγωνον. Μὲ τοὺς τέσσαρας πρῶτους περιττοὺς ἀριθμοὺς, ἀναλαμβανομένους τετρακτίς, νὰ γεμίσετε τὸ κατωτέρω τετράγωνον οὕτως, ὥστε οἱ ἀριθμοὶ τῶν, προστιθέμενοι ὀριζοντίως, νὰ δίδωσι τὸ ἀθροισμα 16.
- (Ἄπ. Αἰολικὸς ἀσπίρ).
- 416. — Στοιχειόγραφος. Πόλιν Ἰερὰν ἂν ἀποκεφαλίσῃς πρῶθειόν τινα εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς. (Ἄπ. Νικόλ. Σούφρας)
 - 417. — Ἐπιγραφῆ. F e b ἂν φύλλα ς. (Ἄπ. Μοῦσα τοῦ Ἐλικῶνος).
 - 418. — Ἀκροστοιχίς. Διὰ τῶν ὀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητομένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ νῆσος : 1) πρωτεύουσα· 2) πόλις· 3) φυτὸν· 4) ποταμὸς· 5) πορθμὸς· 6) ἀρχαῖος βασιλεὺς· 7) πόλις· 8) ποιεῖν. (Ἄπ. Δημ. Σαρακοβλῆς).
 - 419. — Σύνδεσις. Τὸ πρῶτόν μου εἶναι σύμφωνον, τὸ δευτέρον μου πρῶθεσις, τὸ τρίτον μου τετραπόδον, τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς. (Ἄπ. Μηνᾶς Γ. Ἀφρονίδης).
 - 420. — Περιέρχου. — Ποῖον ὀπαρικὸν κατοικεῖται; (Ἄπ. Δροσερὰ ἀργί).